

"মৰমৰ সন্তানসকল – জ্ঞানৰ বুলবুলি হৈ নিজৰ সমান কৰি তোলাৰ সেৱা কৰা, বিচাৰ কৰা যে কিমানক নিজৰ সমান কৰি তুলিলো, স্মৰণৰ তালিকা কেনেকুৱা?"

প্ৰশ্ন: ভগৱানে নিজৰ সন্তানসকলক কোনটো প্ৰতিশ্ৰুতি দিয়ে যিটো মনুষ্যই দিব নোৱাৰে?

উত্তৰ: ভগৱানে প্ৰতিশ্ৰুতি দিয়ে – সন্তানসকল, মই তোমালোকক নিজৰ ঘৰলৈ নিশ্চয় লৈ যাম। তোমালোকে শ্ৰীমতত চলি পবিত্ৰ হ'লে মুক্তি আৰু জীৱনমুক্তিলৈ যাব। নহ'লেতো মুক্তিলৈ প্ৰত্যেকে যাবই লাগিব। কোনোবাই বিচৰিলেও বা নিবিচাৰিলেও, জোৰকে হ'লেও হিচাপ-নিকাচ নিষ্পত্তি কৰাই লৈ যাম। বাবাই কয় – যেতিয়া মই আহো তেতিয়া তোমালোক সকলোৰে বানপ্ৰস্থ অৱস্থা হয়, মই সকলোকে লৈ যাওঁ।

ওঁম শান্তি। সন্তানসকলে এতিয়া পঢ়াত ধ্যান দিব লাগে। যি গায়ন আছে – সৰ্বগুণ সম্পন্ন, 16 কলা সম্পূৰ্ণ... এই সকলো গুণ ধাৰণ কৰিব লাগে। পৰীক্ষা কৰি চাব লাগে, আমাৰ এই গুণ আছেনে? কিয়নো যি হোৱা যায়, তাতে তোমালোক সন্তানসকলৰ ধ্যান যাব। এতিয়া এয়া নিৰ্ভৰ কৰে পঢ়া আৰু পঢ়োৱাৰ ওপৰত। নিজৰ অন্তৰক সুধিব লাগে যে আমি কিমানক পঢ়াওঁ? সম্পূৰ্ণ দেৱতাতো কোনো হৈ উঠা নাই। চন্দ্ৰ যেতিয়া সম্পূৰ্ণ হৈ যায় তেতিয়া কিমান পোহৰ দিয়ে। ইয়াতেও দেখা যায় – পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি হয়নে? এয়াতো সন্তানসকলে বুজি পায়। শিক্ষকসকলেও বুজি পায়। এজন এজন সন্তানৰ ওপৰত নিজৰ যায় যে কি কৰি আছে? মোৰ অৰ্থে কি সেৱা কৰি আছে? সকলো ফুলক চায়। ফুলতো সকলোৱে হয়। বাগিচা নহয় জানো। প্ৰত্যেকে নিজৰ অৱস্থাক জানে। নিজৰ সুখকো জানে। অতীন্দ্ৰিয় সুখময় জীৱন প্ৰত্যেকেৰে নিজৰ নিজৰ অনুভৱ হয়। প্ৰথম কথা হ'ল পিতাক বহুত বহুত স্মৰণ কৰিব লাগে। স্মৰণৰ দ্বাৰাহে আকৌ ৰিটাৰ্ণ (প্ৰতিদান) পোৱা যায়। তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান হ'বলৈ তোমালোক সন্তানসকলক বহুত সহজ উপায় দিওঁ – স্মৃতিৰ যাত্ৰা। প্ৰত্যেকে নিজৰ অন্তৰক সোধা – আমাৰ স্মৰণৰ তালিকা ঠিকে আছেনে? আৰু কাৰোবাক নিজৰ সমান কৰি তুলিছোনে? কিয়নো জ্ঞানৰ বুলবুলি নহয় জানো। কোনোবা ভাটো, কোনোবা কি! তোমালোক পাৰ নহয়, পেৰট (ভাটো) হ'ব লাগে। নিজৰ অন্তৰক সোধাতো বহুত সহজ। কিমানলৈ আমাৰ বাবাৰ স্মৃতিত থাকে। কিমানলৈ অতীন্দ্ৰিয় সুখত থাকে? মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হ'ব লাগে নহয় জানো। মনুষ্যতো মনুষ্যই হয়। যদিও পুৰুষ অথবা মহিলা দুয়োজনে দেখিবলৈ পোৱা যায়, তেওঁলোক মনুষ্যই হয়। পুনৰ তোমালোকে দৈৱীগুণ ধাৰণ কৰি দেৱতা হোৱা। তোমালোকৰ বাহিৰে আৰু কোনো দেৱতা নহয়। ইয়ালৈ আহিছা দৈৱী কূলৰ সদস্য হ'বলৈ। তাতো তোমালোক দৈৱী কূলৰ সদস্য হোৱা। তাত তোমালোকৰ কোনো ৰাগ-দ্বেষৰ শব্দও নাথাকিব। এনেকুৱা দৈৱী পৰিয়ালৰ হ'বলৈ খুউব পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগিব। কায়দা অনুসৰি পঢ়িবও লাগিব, কেতিয়াও মিছ (খটি) কৰা উচিত নহয়। হয়তো বেমাৰো হ'ব পাৰে বুদ্ধিত শিৱবাবাৰ স্মৃতি থাকিব লাগে। ইয়াতেতো মুখ চলোৱাৰ কথা নাথাকে। আত্মাই জানে, আমি শিৱবাবাৰ সন্তান। বাবাই আমাক লৈ যাবলৈ আহিছে। এই অভ্যাস বহুত ভাল। য'তেই থাকা কিন্তু বাবাৰ স্মৃতিত থাকা। বাবা আহিছেই শান্তিধাম-সুখধামলৈ লৈ যাবলৈ। কিমান সহজ। বহুত আছে যিসকলে বেছি ধাৰণা কৰিব নোৱাৰে। অচ্ছা, স্মৰণ কৰা। ইয়াত সকলো সন্তান বহিছা, ইয়াৰ ভিতৰতো ক্ৰমিক নম্বৰ আছে। হয়, নিশ্চয় হ'ব লাগিব। শিৱবাবাক নিশ্চয় স্মৰণ কৰে। অন্যৰ সংগ এৰি এজনৰ সংগ ল'লে তেতিয়া সকলো হ'ব। আৰু কাৰো স্মৃতি নাথাকিব। কিন্তু ইয়াৰ বাবে পিছলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগিব। মেহনত কৰিব লাগিব। অন্তৰত সদায় এজন শিৱবাবাৰে স্মৃতি থাকে। য'তেই ঘূৰিব-ফুৰিব যোৱা তথাপিও অন্তৰত বাবাৰ স্মৃতি থাকিব লাগে। মুখেৰে কোৱাৰ দৰকাৰ নাই। পঢ়া সহজ। তোমালোকক পঢ়াই নিজৰ সমান কৰি তোলে। এনেকুৱা অৱস্থালৈ তোমালোক সন্তানসকল যাব লাগে। যেনেকৈ সতোপ্ৰধান অৱস্থাৰ পৰা আহিছা, সেই অৱস্থালৈ পুনৰ যাব লাগে। এয়া বুজাবলৈ কিমান সহজ। ঘৰৰ কাম-কাজ কৰি, চলোতে-ফুৰোতে নিজকে ফুল কৰি তুলিব লাগে। বিচাৰ কৰি চাব লাগে আমাৰ কিবা বিভ্ৰান্তিতো নাই? হীৰাৰ উদাহৰণো বহুত ভাল, নিজকে ৰিজাই চাবলৈ। তোমালোক সকলোৱে আতচী কাচ (মেগনিফাই গ্লাছ) হোৱা। সেয়েহে নিজকে পৰীক্ষা কৰি চোৱা মোৰ দেহ অভিমানৰ অংশ মাত্ৰওতো নাই। হয় এই সময়ত সকলোৱে পুৰুষাৰ্থী হোৱা, কিন্তু লক্ষ্য-উদ্দেশ্য সন্মুখত আছে নহয় জানো। তোমালোকে সকলোকে বাৰ্তা দিব লাগে। বাবাই কৈছিল – বাতৰি-কাকতত হয়তো খৰচ হওক, এই বাৰ্তা সকলোৱে পাই যাওক। তেওঁলোকক কোৱা – এজন পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া বিকৰ্ম বিনাশ হৈ যাব আৰু পৱিত্ৰ হৈ যাব। এতিয়া কোনো পৱিত্ৰ নাই। বাবাই বুজাইছে – নতুন দুনিয়াত পৱিত্ৰ আত্মা থাকে। এয়া পুৰণি দুনিয়া অপৱিত্ৰ হয়। এজনো পৱিত্ৰ হ'ব নোৱাৰে। আত্মা যেতিয়া পৱিত্ৰ হৈ যায় তেতিয়া পুৰণি শৰীৰ এৰি দিয়ে। এৰিবই লাগিব। স্মৰণ কৰোতে কৰোতে তোমালোকৰ আত্মা

একদম পৱিত্ৰ হৈ যাব। শান্তিধামৰ পৰা আমি সম্পূৰ্ণ পৱিত্ৰ আত্মা আহি পুনৰ গৰ্ভ মহলত বহো। পুনৰ ইমান চৰিত্ৰ ৰূপায়ণ কৰো। এতিয়া চক্ৰ পূৰা কৰি পুনৰ তোমালোক আত্মাসকলে নিজৰ ঘৰলৈ যাব। তাৰ পৰা পুনৰ সুখধামলৈ আহিব। তাত গৰ্ভ মহল থাকে। তথাপিও উচ্চ পদ পাবলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগিব, এয়া হ'ল পঢ়া। এতিয়া নৰক বেশ্যালয়ৰ বিনাশ হৈ শিৱালয় স্থাপন হৈ আছে। এতিয়াতো সকলোৱে উত্ততি যাব লাগিব।

তোমালোকেও বুজিছা আমি এই শৰীৰ এৰি নতুন দুনীয়াত ৰাজকুমাৰ-ৰাজকুমাৰী হ'ম। কোনোৱাই ভাবিব আমি প্ৰজা হৈ যাম, ইয়াৰ বাবে লাইন একেবাৰে স্পষ্ট হ'ব লাগে। এজন পিতাৰে স্মৃতি থাকিব লাগে, আন একো স্মৃতিলৈ আহিব নালাগে। ইয়াকে কোৱা হয় পৱিত্ৰ ভিকহ। শৰীৰো স্মৃতিলৈ আহিব নালাগে। এয়াতো পুৰণি ছিঃ ছিঃ শৰীৰ নহয় জানো। ইয়াতে জীৱন্তে মৰিব লাগে। এয়া বুদ্ধিত থাকিব লাগে। এতিয়া আমি ঘৰলৈ উত্ততি যাব লাগে। নিজৰ ঘৰক পাহৰি গৈছিল। এতিয়া পুনৰ পিতাই স্মৃতি দিছে। এতিয়া এই নাটক সম্পূৰ্ণ হৈছে। পিতাই বুজাইছে – তোমালোক সকলোৱে বাণপ্ৰস্থী হোৱা। গোটেই বিশ্বত যি মনুষ্য মাত্ৰ আছে, সকলোৰে এই সময়ত বাণপ্ৰস্থ অৱস্থা। মই আহিছো, সকলো আত্মাকে বাণীৰ পৰা উপৰামলৈ লৈ যাবলৈ। পিতাই কয় – এতিয়া তোমালোক সৰু-ডাঙৰ সকলোৰে বাণপ্ৰস্থ অৱস্থা। বাণপ্ৰস্থ কাক কোৱা হয়, এয়াও তোমালোকে নাজানিছিল। এনেয়ে গৈ গুৰু লৈছিল। তোমালোকে লৌকিক গুৰুৰ দ্বাৰা আধাকল্প পুৰুষাৰ্থ কৰি আহিছা, কিন্তু জ্ঞান একোৱেই নাছিল। এতিয়া পিতাই নিজে কৈছে – তোমালোক সৰু-ডাঙৰ সকলোৰে বাণপ্ৰস্থ অৱস্থা। মুক্তিতো সকলোৱে পাবই। সৰু-ডাঙৰ সকলো শেষ হৈ যাব। পিতা আহিছে সকলোকে ঘৰলৈ লৈ যাবলৈ। ইয়াতেতো সন্তানসকলে বহুত আনন্দিত হোৱা উচিত। ইয়াতেতো দুখৰে অনুভৱ হয়, সেইবাবে নিজৰ ঘৰ মিঠা ঘৰক স্মৰণ কৰে। ঘৰলৈ যাবলৈ বিচাৰে কিন্তু চেতনাতো নায়েই। কোৱা হয় – আমাক আত্মাবোৰক এতিয়া শান্তিৰ প্ৰয়োজন। পিতাই কয় – কিমান সময়ৰ বাবে প্ৰয়োজন? ইয়াতেতো প্ৰত্যেকে নিজৰ নিজৰ চৰিত্ৰ ৰূপায়ণ কৰিব লাগে। ইয়াতে কোনেও শান্ত হৈ থাকিব নোৱাৰে। আধাকল্প এই গুৰু আদিয়ে তোমালোকৰ দ্বাৰা বহুত মেহনত কৰালে, মেহনত কৰি, হাবাখুৰি খাই খাই আৰু অশান্ত হৈ পৰিছা। এতিয়া যিজন শান্তিধামৰ মালিক হয়, তেওঁ আহি সকলোকে উত্ততাই লৈ যায়। পঢ়াইয়ো থাকে। ভক্তি কৰেয়ে নিৰ্বাণধামলৈ যোৱাৰ বাবে, মুক্তিৰ বাবে। এয়া কেতিয়াও কাৰো অন্তৰলৈ নাহে যে আমি সুখধামলৈ যাওঁ। সকলোৱে বানপ্ৰস্থ অৱস্থালৈ যোৱাৰ বাবে পুৰুষাৰ্থ কৰে। তোমালোকেতো সুখধামলৈ যোৱাৰ বাবে পুৰুষাৰ্থ কৰা। জানিছা যে প্ৰথমতে বাণীৰ পৰা উপৰাম অৱস্থা নিশ্চয় হ'ব লাগিব। ভগৱানেও সন্তানসকলৰ লগত প্ৰতিজ্ঞা কৰে – মই তোমালোক সন্তানসকলক নিজৰ ঘৰলৈ নিশ্চয় লৈ যাম, যাৰ বাবে তোমালোকে আধাকল্প ভক্তি কৰিছা। এতিয়া শ্ৰীমতত চলিলে তেতিয়া মুক্তি-জীৱনমুক্তিলৈ যাব। নহ'লেতো শান্তিধামলৈতো সকলোৱে যাবই লাগিব। কোনোবাই যাব বিচাৰে বা নিবিচাৰে, নাটক অনুসৰি সকলোৱে নিশ্চয় যাবই লাগিব। পছন্দ কৰা, নকৰা, মই আহিছো সকলোকে উত্ততাই লৈ যাবলৈ। জোৰ-জুলুমকৈ হিচাপ-নিকাচ সমাপ্ত কৰাই লৈ যাম। তোমালোকে সত্যযুগলৈ যোৱা, বাকী সকলোৱে বাণীৰ পৰা উপৰাম শান্তিধামত থাকে। কাকোৱেই এৰি নাযাওঁ। যাব নিবিচাৰিলে তেতিয়াও শাস্তি দি মাৰ-পিট কৰিও লৈ যাম। নাটকত ভূমিকাই এনেকুৱা সেইবাবে নিজৰ উপাৰ্জন কৰি যাব লাগিব তেতিয়া পদো ভাল পাব। পিছলৈ অহাসকলে কি সুখ পাব। পিতাই সকলোকে কয় – নিশ্চয় যাব লাগিব। শৰীৰক জুই লগাই বাকী সকলো আত্মাকে লৈ যাম। আত্মাবোৰহে মোৰ লগে লগে যাব লাগিব। মোৰ মতত সৰ্বগুণ সম্পন্ন, 16 কলা সম্পন্ন হ'লে তেতিয়া পদো ভাল পাব। তোমালোকে মাতিছিল নহয়নে যে আহি আমাক সকলোকে মৃত কৰি দিয়া। এতিয়া মৃত্যু আহিছেই আহিছে। কোনেও বাচি যাব নালাগে। ছিঃ ছিঃ শৰীৰত থাকিব নালাগে। মোক মাতিছিল যে উত্ততাই লৈ যোৱা। সেয়ে এতিয়া পিতাই কয় – সন্তানসকল, এই ছিঃ ছিঃ দুনীয়াৰ পৰা তোমালোকক উত্ততাই লৈ যাম। তোমালোকৰ স্মৃতিচিহ্ন থিয় হৈ আছে। দিলৱাৰা মন্দিৰো আছে নহয় জানো – দিল লওঁতাৰ মন্দিৰ, আদিদেৱ বহি আছে। শিৱবাবাও আছে, বাপদাদা দুয়োজনে আছে, এওঁৰ শৰীৰত বাবা বিৰাজমান। তোমালোকে তালৈ গ'লে তেতিয়া আদিদেৱক দেখা পোৱা। তোমালোকৰ আত্মাই জানে এয়াতো বাপদাদা বহি আছে। এই সময়ত তোমালোকে যি চৰিত্ৰ ৰূপায়ণ কৰি আছা তাৰে স্মৃতিচিহ্ন থিয় হৈ আছে। মহাৰথী, ঘোঁৰা আৰোহী, খোজ কাঢ়োতাও আছে। সেয়া হৈছে জড়, এয়া চেতন্য। ওপৰত বৈকুণ্ঠও আছে। তোমালোকে আৰ্হি চাই আহা, কেনেকুৱা দিলৱাৰা মন্দিৰ, তোমালোকে জানা, কল্প কল্পই এই মন্দিৰ এনেকৈয়ে বনোৱা হয়, যি তোমালোকে গৈ চোৱা। কোনো কোনোৱে জঁই পৰি যায়। এই সকলো পাহাৰ আদি ফাটি-ফুটি গৈছে পুনৰ হ'ব! কৈছে? এয়া খেয়াল কৰা অনুচিত। এতিয়াতো স্বৰ্গও নাই, পুনৰ সেয়া কেনেকৈ আহিব! পুৰুষাৰ্থৰ আধাৰত সকলো হৈ যায় নহয় জানো। এতিয়া তোমালোকে স্বৰ্গলৈ যোৱাৰ বাবে প্ৰস্তুতি চলাই আছা। কিবা কিবি সমস্যা আহিলে পঢ়া ত্যাগ কৰা। পিতাই কয় – এই ক্ষেত্ৰত জঁই পৰি যোৱাৰ কোনো দৰকাৰ নাই। তাততো সকলো আমি নিজৰ কৰিম। সেই দুনীয়া সতোপ্ৰধান হ'ব। তাৰ ফল-ফুল আদি সকলো চাই আহে, আমৰ চৰবত পান কৰে। সুস্বাদুতন, মূলবতনততো এয়া একো নাই। বাকী এই সকলো বৈকুণ্ঠত আছে। বিশ্বৰ ভূগোল-বুৰঞ্জী পুনৰাবৃত্তি হয়। এয়া দৃঢ় নিশ্চয় থকা উচিত। বাকী কাৰোবাৰ ভাগ্যত

নাথাকিলে তেতিয়া ক'ব – এয়া কেনেকৈ হ'ব পাৰে। হীৰা-মুকুতা যি এতিয়া দেখিবলৈ পোৱা নাযায় সেয়া পুনৰ কেনেকৈ থাকিব! পূজ্য কেনেকৈ হ'ব? পিতাই কয় – এয়া পূজ্য আৰু পূজাৰীৰ খেল নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। আমিযে ব্ৰাহ্মণ, দেৱতা, ঋত্ৰিয়... এই সৃষ্টি চক্ৰক জনা বাবে তোমালোকে চক্ৰৱৰ্তী ৰজা হৈ যোৱা। তোমালোকে বুজিছা, তেতিয়াইতো কোৱা – বাবা, কল্পৰ আগতেও আপোনাক লগ পাইছিলো। আমাৰ স্মৃতিচিহ্ন মন্দিৰ সন্মুখত থিয় হৈ আছে। ইয়াৰ পাছত স্বৰ্গ স্থাপন হ'ব। এয়া যি তোমালোকৰ চিত্ৰ আছে তাত কামাল হয়, কিমান ৰুচিৰে আহি চাই। গোটেই দুৰ্নীয়াত ক'তো কোনেৰো দেখা নাই। কোনেৰো এনেকুৱা চিত্ৰ বনাই গুণ দিব পাৰে। নকল কৰিব নোৱাৰে। এয়া চিত্ৰ হৈছে সম্পত্তি, যাৰ দ্বাৰা তোমালোকে পদম পদম ভাগ্যশালী হৈ যোৱা। তোমালোকে বুজিছা আমাৰ খোজে খোজ পদম হয়। পঢ়াৰ খোজ। যিমান যোগত ৰাখিবা, যিমান পঢ়িবা সিমান পদম। এফালে মায়াও তীব্ৰগতিত আহিব। তোমালোকে এই সময়তে শ্যাম-সুন্দৰ হোৱা। সত্যযুগত তোমালোকে সুন্দৰ আছিল, সোণালী যুগী, কলিযুগত হৈছে শ্যাম, লৌহ যুগী। প্ৰত্যেক বস্তুৰে এনেকুৱা হয়। ইয়াতে মাটিও শুকান হয়। তাততো মাটিও উত্তম হ'ব। প্ৰতিটো বস্তু সত্ৰোপধান হ'ব। এনেকুৱা ৰাজধানীৰ তোমালোক মালিক হ'বলৈ গৈ আছে। অনেক বাৰ হৈছে। পুনৰ এনেকুৱা ৰাজধানীৰ মালিক হ'বলৈ পূৰ্বা পুৰুষাৰ্থ কৰা উচিত। পুৰুষাৰ্থ অবিহনে প্ৰালব্ধ কেনেকৈ পাবা। কষ্ট একো নাই।

মুৰুলী ছপোৱা হয়, আগলৈ লাখ-কোটিৰ হিচাপত ছপা হ'ব। সন্তানসকলে ক'ব যি পইছা আছে সেয়া যন্ত্ৰত লগাই দিওঁ, ৰাখি কি কৰিম? আগলৈ গৈ দেখিবা কি কি হয়। বিনাশৰ প্ৰস্তুতিও দেখি থাকিবা। আখৰা হৈ থাকিব। পুনৰ শান্তি হৈ যাব। সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত সকলো গুণ আছে। হয়তো বহুত সহজ। কেৱল পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। অহু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) এই শৰীৰকো পাহৰি পূৰ্বা পবিত্ৰ ভিকহ হ'ব লাগে। লাইন স্পষ্ট কৰি ৰাখিব লাগে। বুদ্ধিত থাকিব লাগে – এতিয়া নাটক সম্পূৰ্ণ হ'ল, আমি নিজৰ মিঠা ঘৰলৈ যাম।

(2) পঢ়াৰ প্ৰতিটো খোজতে পদম আছে, সেইবাবে নিতৌ ভালদৰে পঢ়িব লাগে। দৈৱী কূলৰ সদস্য হ'বলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। নিজে নিজক সুধিব লাগে যে আমাৰ অতীন্দ্ৰিয় সুখ কিমানলৈ অনুভৱ হয়? আনন্দ থাকেনে?

বৰদান: নিজৰ উপাধিৰ স্মৃতিৰ লগতে সমৰ্থ স্থিতি গঢ়ি তোলা স্বমানধাৰী হোৱা
সংগম যুগত স্বয়ং পিতাই নিজৰ সন্তানসকলক শ্ৰেষ্ঠ উপাধি দিয়ে, সেয়েহে সেইটো আত্মিক নিচাত থাকা।
যেনেকুৱা উপাধি স্মৃতিলৈ আহে তেনেকুৱা সমৰ্থ স্থিতি হৈ যাওক। যেনেকৈ তোমালোকৰ উপাধি হৈছে
স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী গতিকে এইটো স্মৃতিলৈ অহাৰ লগে লগে পৰদৰ্শন সমাপ্ত হৈ যাওক, স্বদৰ্শনৰ সন্মুখত
মায়াৰ ডিঙি কটা যাওক। মহাবীৰ হওঁ, এইটো উপাধি স্মৃতিলৈ আহিলে তেতিয়া স্থিতি অচল-অটল হৈ
যাওক। গতিকে উপাধিৰ স্মৃতিৰ লগতে সমৰ্থ স্থিতি গঢ়ি তোলা তেতিয়া কোৱা হ'ব শ্ৰেষ্ঠ স্বমানধাৰী।

স্লোগান: দিগব্ৰাহ্ম আত্মাসকলৰ ইচ্ছা পূৰণ কৰিবলৈ হ'লে চিনাক্তকৰণ শক্তিক বঢ়োৱা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!